

Gânduri

Adina Speranta

Nu știm să zâmbim, nu știm să trăim,
ca bobul de rouă ne scurgem încet,
pe frunza zburlită, pe firul de iarbă,
pe trupul cel verde pocnind a lumină...
Nu știm ce putem, nu vrem să mai vrem,
ne pierdem în ziuă, ne-ascundem în noapte,
culegem frânturi mințind că se poate
întregul să fie creat din nimic.
Deschidem o poartă, și-apoi încă una,
privim înainte , în noi-niciodată,
și frunza zburlită, și firul de iarbă,
uscate le tinem, ascunse în palmă.

Mai este o poartă.

5.07.2016